

Arrest

nr. 234 074 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEMOL
Avenue des Expositions 8/A
7000 MONS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. DEMOL en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 10 maart 2018 en hebben zich vluchteling verklaard op 5 oktober 2018.

1.2. Op 23 augustus 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 27 augustus 2019 aangetekend naar verzoekers verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.3. Ten aanzien van R. E. F. N. (verzoeker):

"A. Feitenrelaas

U, R. E. F. N., verklaart geboren te zijn te Concordia en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Uw partner heet Ra. C., Y. L. en jullie heb 1 zoon, R. Ra. K. S.. U woonde in Medellín, waar u met uw partner een atelier uitbaatte waar jullie kaarsen vervaardigden. U verklaarde dat u op een bepaalde dag, eind augustus 2017, toen u voedsel aan het uitdelen was aan de daklozen, getuige bent geweest van een incident. U zag namelijk dat enkele politiemannen een jongeman sloegen met een knuppel, waarna die neer viel op de grond. U zag dit en u ging naar huis. U weet niet of de jongeman stierf of niet. Ook heeft u geen idee wie deze persoon was.

Nadat u thuis was gekomen stond de politie aan uw deur. Ze zeiden u dat u niets mocht zeggen, en dat u niets gezien of gehoord heeft. Ze namen ook een foto van jullie en gingen weg. U verklaarde dat u dezelfde politiemannen nadien nog terug heeft gezien. Zo verklaarde u dat ze eens buiten aan uw werkplaats stonden en ook dat u ze eens tegen kwam wanneer u rond liep in het centrum van de stad. Ze staken telkens hun hand uit als begroeting.

Een tweetal weken na het incident gingen jullie naar Bogota. Daar waren jullie zo'n 8 dagen. Tijdens deze periode ging uw vriendin naar de supermarkt. Toen ze daar buiten kwam stond er een man die zijn revolver liet zien en tegen haar zei dat ze moest zwijgen.

Begin september ging u naar het gemeentehuis waar u een gesprek had met iemand die opkomt voor de mensenrechten. Hij adviseerde u om een klacht in te dienen, maar dat deed u niet omdat u problemen wilde vermijden.

In maart 2018 besloten jullie om Colombia te verlaten omdat u schrik had dat u iets zou overkomen. Op 10 maart 2018 kwamen jullie in België aan. U diende op 5 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek legde u uw paspoort neer, die van uw vriendin en die van uw zoon, alsook wat documenten over uw opleiding.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u reeds op 10 maart 2018 in België toe kwam. U diende echter pas zo'n zeven maanden later op 5 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Dat u zo lang wacht met het inroepen van internationale bescherming relativeert uw beschermingsnood ernstig. Indien u werkelijk nood had aan internationale bescherming en uw land om dwingende redenen had verlaten, kan echter worden verwacht dat u zich terdege had laten informeren op de diverse mogelijkheden op (internationale) bescherming. Dat jullie zou zijn geadviseerd om geen verzoek in te dienen door een sociaal assistent is slechts een blote bewering en doet geen afbreuk aan de plicht van elke verzoeker om internationale bescherming om zijn verzoek zo snel mogelijk na binnenkomst kenbaar te maken.

Vervolgens dient opgemerkt dat de verklaringen van u en uw partner over het incident waarvan u getuige was tegenstrijdig zijn. Zo verklaart u dat de politiemannen de jongen sloegen, maar dat u niet

weet of ze hem vermoord hebben (CGVR R., 9). Uw partner verklaart daarentegen dat de jongen werd geslagen tot hij gedood werd en dat u dat haar verteld heeft (CGVS Ra., 6-7). Dat jullie over zulk belangrijk element tegenstrijdige verklaringen afleggen ondermijnt jullie geloofwaardigheid. Ook verklaart u dat u na uw terugkeer uit Bogota naar het gemeentehuis bent geweest om met een mensenrechtenactivist over de situatie te praten (CGVS R., 12), terwijl uw partner zegt dat u nergens bent hulp of advies gaan inwinnen (CGVS RAMIREZ, 9). Uw partner zegt bovendien dat ze de periode na het incident het gevoel had dat ze door de politiemannen gevolgd werd, maar ze weet niet of u die gedachte ook had (CGVS RA., 10). Dit is weinig geloofwaardig. Aangezien het gedrag van de politieagenten volgens jullie verklaringen net de reden van jullie vertrek uit Colombia is mag verondersteld worden dat jullie deze zaken uitgebreid bespreken.

U verklaart dat u vreest dat u van alles zou overkomen moest u terugkeren naar Colombia. Uw partner verklaart te vrezen dat jullie zullen worden vermoord. Jullie koesteren deze vrees omdat er politieagenten naar jullie huis zijn gekomen en ze u gevraagd hebben om te zwijgen. U verwijst verder naar het feit dat u deze politieagenten later nog tegenkwam, bij jullie werkplaats en in het stadscentrum, en dat ze jullie goeiedag zwaaiden. Ook zou uw partner in Bogota door een man zijn aangesproken die haar zijn wapen liet zien en haar vertelde dat ze moest zwijgen. Uit deze verklaringen is echter geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade op te maken. Uit uw verklaringen blijkt immers enkel dat u gevraagd werd om te zwijgen, wat u heeft gedaan. U verklaart geen plannen te hebben of gehad te hebben om andere personen van dit gebeuren in te lichten (CGVS R., 10). Het feit dat deze politiemannen jullie nadien begroetten als u ze tegenkwam is enkel wat het is, een begroeting. Uit uw verklaringen over het voorval in Bogota met de gewapenden man blijkt dat u zelf twijfelt of dit zich wel daadwerkelijk heeft afgespeeld (CGVS R., 11-12). Op de vraag welke reden uw partner heeft om het feit dat een man met een wapen haar aansprak bij een supermarkt in Bogota te verbinden aan de politiemannen in Medellín, antwoordt ze dat die man dezelfde woorden uitsprak als de politiemannen (CGVS RA., 10), nl. dat jullie moeten zwijgen. Dit is weinig ernstig. Uit al deze elementen blijkt dat u nog maanden na het incident in augustus 2017 ongestoord hebt kunnen doorbrengen in Colombia. Jullie vertrokken immers pas in maart 2018. In deze periode is niets gebeurd dat er op wijst dat u daadwerkelijk een reëel risico loopt. Andere redenen voor vertrek roepen jullie niet in.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze inschatting om te buigen. Uw Colombiaanse paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Bijgevolg dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar uw afkomstig is, in casu de stad Medellin in het departement Antioquia

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland, terwijl het geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, voornamelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. In de steden zijn diverse georganiseerde misdaadgroepen actief, wat zich vertaalt in interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dergelijk gemeenrechtelijk crimineel geweld heeft evenwel geen uitstaans met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van een gewapend conflict, i.e. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het crimineel geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Verder blijkt dat de overige moorden die in de steden worden gepleegd, en dewelke niet crimineel van aard zijn, quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, betreffen. Dit type geweld houdt bijgevolg eerder verband met de Vluchtelingenconventie, en dus niet met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zoals ook in andere Colombiaanse grootsteden wordt het geweld in Medellin hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Diverse georganiseerde misdaadgroepen zijn actief in de stad, wat zich vertaalt in interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Waar het moordcijfer in 2015 historisch laag was, is het sindsdien opnieuw gestegen tot 24,75 moorden per 100.000 burgers in 2018. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat deze stijging voornamelijk het gevolg is van een toename van het geweld tussen georganiseerde misdaadgroepen, hetgeen doelgericht van aard is.

Hoewel aldus blijkt dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, prominent aanwezig is, kan evenwel niet gesteld worden dat er voor burgers in Medellin in het departement Antioquia actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. Ten aanzien van RA. C. Y. L.:

"A. Feitenrelaas

U, RA. C., Y. L. verklaart geboren te zijn te Colombia en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Uw partner heet R. E. F. N. en jullie heb 1 zoon, R. RA. K. S..

Aangezien uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde gronden is ingediend als uw partner wordt er verwezen naar de beslissing die voor uw partner werd genomen.

U woonde in Medellín, waar u met uw partner een atelier uitbaatte waar jullie kaarsen vervaardigden. U verklaarde dat u op een bepaalde dag, eind augustus 2017, toen u voedsel aan het uitdelen was aan de daklozen, getuige bent geweest van een incident. U zag namelijk dat enkele politiemannen een jongeman sloegen met een knuppel, waarna die neer viel op de grond. U zag dit en u ging naar huis. U weet niet of de jongeman stierf of niet. Ook heeft u geen idee wie deze persoon was.

Nadat u thuis was gekomen stond de politie aan uw deur. Ze zeiden u dat u niets mocht zeggen, en dat u niets gezien of gehoord heeft. Ze namen ook een foto van jullie en gingen weg. U verklaarde dat u dezelfde politiemannen nadien nog terug heeft gezien. Zo verklaarde u dat ze eens buiten aan uw werkplaats stonden en ook dat u ze eens tegen kwam wanneer u rond liep in het centrum van de stad. Ze staken telkens hun hand uit als begroeting.

Een tweetal weken na het incident gingen jullie naar Bogota. Daar waren jullie zo'n 8 dagen. Tijdens deze periode ging uw vriendin naar de supermarkt. Toen ze daar buiten kwam stond er een man die zijn revolver liet zien en tegen haar zei dat ze moest zwijgen.

Begin september ging u naar het gemeentehuis waar u een gesprek had met iemand die opkomt voor de mensenrechten. Hij adviseerde u om een klacht in te dienen, maar dat deed u niet omdat u problemen wilde vermijden.

In maart 2018 besloten jullie om Colombia te verlaten omdat u schrik had dat u iets zou overkomen. Op 10 maart 2018 kwamen jullie in België aan. U diende op 5 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek legde u uw paspoort neer, die van uw vriendin en die van uw zoon, alsook wat documenten over uw opleiding.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Aangezien uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde gronden is ingediend als uw partner wordt er verwezen naar de beslissing die voor uw partner werd genomen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u reeds op 10 maart 2018 in België toe kwam. U diende echter pas zo'n zeven maanden later op 5 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Dat u zo lang wacht met het inroepen van internationale bescherming relativeert uw beschermingsnood ernstig. Indien u werkelijk nood had aan internationale bescherming en uw land om dwingende redenen had verlaten, kan echter worden verwacht dat u zich terdege had laten informeren op de diverse mogelijkheden op (internationale) bescherming. Dat jullie zou zijn geadviseerd om geen verzoek in te

dienen door een sociaal assistent is slechts een blote bewering en doet geen afbreuk aan de plicht van elke verzoeker om internationale bescherming om zijn verzoek zo snel mogelijk na binnenkomst kenbaar te maken.

Vervolgens dient opgemerkt dat de verklaringen van u en uw partner over het incident waarvan u getuige was tegenstrijdig zijn. Zo verklaart u dat de politiemannen de jongen sloegen, maar dat u niet weet of ze hem vermoord hebben (CGVR R., 9). Uw partner verklaart daarentegen dat de jongen werd geslagen tot hij gedood werd en dat u dat haar verteld heeft (CGVS RA., 6-7). Dat jullie over zulk belangrijk element tegenstrijdige verklaringen afleggen ondermijnt jullie geloofwaardigheid. Ook verklaart u dat u na uw terugkeer uit Bogota naar het gemeentehuis bent geweest om met een mensenrechtenactivist over de situatie te praten (CGVS R., 12), terwijl uw partner zegt dat u nergens bent hulp of advies gaan inwinnen (CGVS RA., 9). Uw partner zegt bovendien dat ze de periode na het incident het gevoel had dat ze door de politiemannen gevolgd werd, maar ze weet niet of u die gedachte ook had (CGVS RA., 10). Dit is weinig geloofwaardig. Aangezien het gedrag van de politieagenten volgens jullie verklaringen net de reden van jullie vertrek uit Colombia is mag verondersteld worden dat jullie deze zaken uitgebreid bespreken.

U verklaart dat u vreest dat u van alles zou overkomen moest u terugkeren naar Colombia. Uw partner verklaart te vrezen dat jullie zullen worden vermoord. Jullie koesteren deze vrees omdat er politieagenten naar jullie huis zijn gekomen en ze u gevraagd hebben om te zwijgen. U verwijst verder naar het feit dat u deze politieagenten later nog tegenkwam, bij jullie werkplaats en in het stadscentrum, en dat ze jullie goeiedag zwaaiden. Ook zou uw partner in Bogota door een man zijn aangesproken die haar zijn wapen liet zien en haar vertelde dat ze moest zwijgen. Uit deze verklaringen is echter geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade op te maken. Uit uw verklaringen blijkt immers enkel dat u gevraagd werd om te zwijgen, wat u heeft gedaan. U verklaart geen plannen te hebben of gehad te hebben om andere personen van dit gebeuren in te lichten (CGVS R., 10). Het feit dat deze politiemannen jullie nadien begroetten als u ze tegenkwam is enkel wat het is, een begroeting. Uit uw verklaringen over het voorval in Bogota met de gewapenden man blijkt dat u zelf twijfelt of dit zich wel daadwerkelijk heeft afgespeeld (CGVS R., 11-12). Op de vraag welke reden uw partner heeft om het feit dat een man met een wapen haar aansprak bij een supermarkt in Bogota te verbinden aan de politiemannen in Medilin, antwoordt ze dat die man dezelfde woorden uitsprak als de politiemannen (CGVS RA., 10), nl. dat jullie moeten zwijgen. Dit is weinig ernstig. Uit al deze elementen blijkt dat u nog maanden na het incident in augustus 2017 ongestoord hebt kunnen doorbrengen in Colombia. Jullie vertrokken immers pas in maart 2018. In deze periode is niets gebeurd dat er op wijst dat u daadwerkelijk een reëel risico loopt. Andere redenen voor vertrek roepen jullie niet in.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze inschatting om te buigen. Uw Colombiaanse paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale

gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Bijgevolg dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar uw afkomstig is, in casu de stad Medellin in het departement Antioquia

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland, terwijl het geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, voornamelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. In de steden zijn diverse georganiseerde misdaadgroepen actief, wat zich vertaalt in interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dergelijk gemeenrechtelijk crimineel geweld heeft evenwel geen uitstaans met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van een gewapend conflict, i.e. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het crimineel geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Verder blijkt dat de overige moorden die in de steden worden gepleegd, en dewelke niet crimineel van aard zijn, quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, betreffen. Dit type geweld houdt bijgevolg eerder verband met de Vluchtelingenconventie, en dus niet met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zoals ook in andere Colombiaanse grootsteden wordt het geweld in Medellin hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Diverse georganiseerde misdaadgroepen zijn actief in de stad, wat zich vertaalt in interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Waar het moordcijfer in 2015 historisch laag was, is het sindsdien opnieuw gestegen tot 24,75 moorden per 100.000 burgers in 2018. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat deze stijging voornamelijk het gevolg is van een toename van het geweld tussen georganiseerde misdaadgroepen, hetgeen doelgericht van aard is.

Hoewel aldus blijkt dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, prominent aanwezig is, kan evenwel niet gesteld worden dat er voor burgers in Medellin in het departement Antioquia actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog volgende stukken: het artikel “*Colombia. Police corruption, including involvement of police officers in drug-related criminal activity and the state response; procedures for filing complaints against police officers for corruption or inaction*” van Canada. Immigration and Refugee Board of Canada van 20 oktober 2011 (stuk 4), het artikel “*Colombie*” van Amnesty International (stuk 5) en het artikel “*Colombie. Le pouvoir est affaibli par la corruption*” van Amnesty International (stuk 6).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 20 januari 2020 samen met een aanvullende nota een weblink bij naar de volgende informatie: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, de COI Focus “*République de Colombie. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2018, de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 en het inwoneraantal van Colombia (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekers voeren aan de Colombiaanse politie te vrezen nadat verzoeker getuige was van een aanval door de politie op een jongeman. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de laattijdige verzoeken om internationale bescherming van verzoekers hun beschermingsnood ernstig relativeert; (ii) de verklaringen van verzoekers aangaande het incident waarvan verzoeker getuige was, tegenstrijdig zijn; (iii) uit hun verklaringen hoe dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade valt op te maken, nu (1) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hem enkel gevraagd werd om te zwijgen, hetgeen hij deed en hij daarenboven aangeeft geen plannen te hebben of gehad te hebben om andere personen van het gebeuren in te lichten, (2) uit verzoekers verklaringen over het voorval in Bogota met de gewapende man blijkt dat hij zelf twijfelt of dit zich wel daadwerkelijk heeft afgespeeld en verzoeksters verklaringen dienaangaande niet ernstig zijn en (3) verzoekers nog maanden na het incident in augustus 2017 ongestoord in Colombia hebben kunnen verblijven; (iv) de door verzoekers voorgelegde documenten

niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratief dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijven.

2.3.2.3.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op de laattijdigheid van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers. De houding van verzoekers getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoekers verklaren immers op 10 maart 2018 in België te zijn aangekomen, doch dienden pas op 5 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. De argumentatie dat zij zich hebben gehouden aan de raad van hun sociaal assistent en de verwijzing naar hun ontmoeting met een politieagent in België die contact heeft opgenomen met de Dienst Vreemdelingenzaken kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd hebben nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hen noopte hun land van herkomst te verlaten, dan wel die hen verhindert ernaar terug te keren. De laattijdige verzoeken om internationale bescherming van verzoekers ondermijnt dan ook reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen geschetste vrees.

2.3.2.3.2. Verder wordt in de bestreden beslissingen nog terecht overwogen als volgt:

“Vervolgens dient opgemerkt dat de verklaringen van u en uw partner over het incident waarvan u getuige was tegenstrijdig zijn. Zo verklaart u dat de politiemannen de jongen sloegen, maar dat u niet weet of ze hem vermoord hebben (CGVR R., 9). Uw partner verklaart daarentegen dat de jongen werd geslagen tot hij gedood werd en dat u dat haar verteld heeft (CGVS Ra., 6-7). Dat jullie over zulk belangrijk element tegenstrijdige verklaringen afleggen ondermijnt jullie geloofwaardigheid. Ook verklaart u dat u na uw terugkeer uit Bogota naar het gemeentehuis bent geweest om met een mensenrechtenactivist over de situatie te praten (CGVS R., 12), terwijl uw partner zegt dat u nergens bent hulp of advies gaan inwinnen (CGVS RAMIREZ, 9). Uw partner zegt bovendien dat ze de periode na het incident het gevoel had dat ze door de politiemannen gevolgd werd, maar ze weet niet of u die gedachte ook had (CGVS RA., 10). Dit is weinig geloofwaardig. Aangezien het gedrag van de politieagenten volgens jullie verklaringen net de reden van jullie vertrek uit Colombia is mag verondersteld worden dat jullie deze zaken uitgebreid bespreken.”

Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij allerminst tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot de moordpoging door de agenten, dat verzoeker niet zeker weet of de jongeman gedood werd maar hij denkt van wel omwille van de gewelddadigheid van de slagen op diens hoofd en hij dit ook zo aan zijn vriendin heeft verteld, dient erop gewezen dat zij volharden in de verklaringen van verzoeker, hetgeen op zich evenwel niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun onderlinge

verklaringen te kunnen herstellen. Er kan immers worden vastgesteld dat daar waar verzoeker inderdaad aangaf dat hij getuige was van een incident waarbij een jongeman geslagen werd met een knuppel door de politie en waarbij hij aangeeft: *"ik weet niet of ze hem vermoord hebben, ik weet het niet"* (administratief dossier verzoeker, stuk 5, p. 9), verzoekster wel degelijk ondubbelzinnig te kennen gaf dat verzoeker zou gezien hebben dat de jongeman gedood werd (administratief dossier verzoekster, stuk 5, p. 6), hetgeen aldus allerminst *"hetzelfde"* is zoals nochtans wordt voorgehouden in het verzoekschrift.

Aangaande de vaststelling dat verzoekster geen melding maakte van het feit dat haar partner advies ging inwinnen bij een mensenrechtenactivist op het gemeentehuis, voeren verzoekers nog aan dat verzoeker zijn echtgenote nooit verteld heeft over deze ontmoeting omdat zij reeds angstig was, zelfs *"een beetje gek was geweest"*. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoekers in België internationale bescherming vragen omwille van problemen met politieagenten naar aanleiding van een incident tussen de politie en een jongeman waarvan verzoeker getuige was, zodat redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich terdege over deze problemen trachten te informeren en elkaar inlichten over alle aspecten ervan, *quod non*. Dezelfde bemerking moet worden gemaakt aangaande de vaststelling dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat verzoeker zich in Colombia eveneens gevolgd voelde door de politiemannen. De argumentatie in het verzoekschrift dat zij allebei dit gevoel hadden, doet hieraan geen afbreuk.

2.3.2.3.3. Daarnaast considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden als volgt:

"U verklaart dat u vreest dat u van alles zou overkomen moest u terugkeren naar Colombia. Uw partner verklaart te vrezen dat jullie zullen worden vermoord. Jullie koesteren deze vrees omdat er politieagenten naar jullie huis zijn gekomen en ze u gevraagd hebben om te zwijgen. U verwijst verder naar het feit dat u deze politieagenten later nog tegenkwam, bij jullie werkplaats en in het stadscentrum, en dat ze jullie goeiedag zwaaiden. Ook zou uw partner in Bogota door een man zijn aangesproken die haar zijn wapen liet zien en haar vertelde dat ze moest zwijgen. Uit deze verklaringen is echter geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade op te maken. Uit uw verklaringen blijkt immers enkel dat u gevraagd werd om te zwijgen, wat u heeft gedaan. U verklaart geen plannen te hebben of gehad te hebben om andere personen van dit gebeuren in te lichten (CGVS R., 10). Het feit dat deze politiemannen jullie nadien begroetten als u ze tegenkwam is enkel wat het is, een begroeting. Uit uw verklaringen over het voorval in Bogota met de gewapende man blijkt dat u zelf twijfelt of dit zich wel daadwerkelijk heeft afgespeeld (CGVS R., 11-12). Op de vraag welke reden uw partner heeft om het feit dat een man met een wapen haar aansprak bij een supermarkt in Bogota te verbinden aan de politiemannen in Medellín, antwoordt ze dat die man dezelfde woorden uitsprak als de politiemannen (CGVS RA., 10), nl. dat jullie moeten zwijgen. Dit is weinig ernstig. Uit al deze elementen blijkt dat u nog maanden na het incident in augustus 2017 ongestoord hebt kunnen doorbrengen in Colombia. Jullie vertrokken immers pas in maart 2018. In deze periode is niets gebeurd dat er op wijst dat u daadwerkelijk een reëel risico loopt. Andere redenen voor vertrek roepen jullie niet in."

Verzoekers benadrukken in hun verzoekschrift dat er in Colombia ernstige problemen van corruptie en gewelddadigheid bestaan bij de politiediensten en verwijzen hiertoe naar de aan het verzoekschrift gevoegde artikels (stukken 4-6). De door verzoekers bijgebrachte informatie vermag evenwel geen afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift benadrukken dat de gebeurtenissen in Bogota duidelijk verklaard werden door verzoekster en dat het een nieuwe bedreiging uitmaakte door een gewapende man toen ze boodschappen deed, beperken zij zich in wezen tot het louter volharden in de verklaringen van verzoekster. Daarbij gaan zij volledig voorbij aan de pertinente vaststelling van de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat verzoeker zelf twijfelt of het incident zich daadwerkelijk heeft afgespeeld. Gevraagd om te vertellen over het incident verklaart verzoeker het volgende:

"Ik was aan het douchen, mijn vrouw ging winkelen in supermarkt,

Toen ze buiten kwam stond er man en liet revolver zien, die zei tegen haar dat ze moest zwijgen. Ik denk dat ze in de war is, want ik weet niet hoe ze erachter zouden komen dat we daar waren. Misschien dat ze een beetje gek is.

Was dat dezelfde persoon die aan jullie deur stond?

Neen, dat was niet dezelfde persoon.

Ik denk dat ze een beetje gek is. (administratief dossier verzoeker, stuk 5, p. 11-12). Het louter impliciet ontkennen van deze verklaringen in het verzoekschrift kan allerm minst volstaan om de vastgestelde inconsistenties en ongeloofwaardigheden dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekers benadrukken voorts dat zij tussen augustus 2017 en maart 2018 allerm minst “rustig thuis” zijn gebleven, dat zij eerst naar verzoekers moeder gingen voor enkele dagen en later naar Bogota trokken naar de familie van verzoekster, dat zij op een gegeven ogenblik niet meer gingen werken en niet meer altijd thuis doch vaak bij vrienden verbleven. De Raad merkt op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij in september 2018 terugkeerden van Bogota naar Medellin (administratief dossier verzoeker, stuk 5, p. 12) en zij allerm minst melding maakten van het feit dat zij vanaf september 2018 tot hun vertrek in maart 2018 bij verschillende vrienden verbleven, dan wel dat zij gestopt zouden zijn met werken. Dergelijke *postfactum* verklaringen in het verzoekschrift, die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, vermogen dan ook niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen in dit verband te weerleggen.

2.3.2.3.4. De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor het overige beperken tot het louter volharden in hun vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van *postfactum* beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekers niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de aanvullende nota van 20 januari 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) nog te lezen als volgt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

[...]

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation

sécurité van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cavs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Colombie_situation_sécurité_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.CQVs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf. Blijkt [...] duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuen vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldDODulationreview.com/countries/colombia-DODulation/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De aan het verzoekschrift gevoegde informatie (stukken 4-6) ligt, voor zover ze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Medellin, in lijn met de informatie waarop voormelde analyse is gesteund en vermag er dan ook geen afbreuk aan te doen. Verder voeren verzoekers geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratief

dossiers blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER